

linger, skulde det forelægges til en Slags Approbation her i Tinget. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, jeg ved ikke, om det var hans Mening. Det forekom mig, at der blev gjort en Antydning i den Retning; men hvis det blev Tilfældet, synes jeg nok, at det vilde være et Omsvøb (Dusjen: At selve Akkorden skulde godkendes). Ja, dertil skal jeg bemærke, at jeg i og for sig ikke har noget imod det, hvis man tror, at der ligger en større Garanti for, at man faar mere ud af det. Men en saadan Akkord bliver vist ikke sluttet en Gang for alle; den hele Historie vil vistnok føre til, at der vil komme en Mængde Akkorder. Jeg skal bemærke, at i den Tid, jeg har haft den Ære at være Minister, have vi afhændet en Del gamle Fæstningsgrunde oppe i Frederikshavn. Der have vi ligeledes nedlagt en Fæstning, hvor Staten ejede en Mængde Grunde, og disse ere blevne solgte dels ved privat Overenskomst, dels ved Auktion, gennem Forhandlinger mellem Finansministeriet og Krigsministeriet. Krigsministeriet har naturligvis altid sørget for at faa Finansministeriets Bemyndigelse, naar der var Tale om at afhænde Grunde, og dets Anerkendelse af, at Prisen var passende, enten Salget foregik ved Auktion eller ved private Underhandlinger; men dermed har man ladet sig nøje, og jeg tror virkelig ikke, at Staten er bleven prægraveret derved. Jeg er overbevist om, at man har faaet saa meget ud deraf, som det overhovedet har været muligt. Men selvfølgelig kan jeg ikke have noget imod en saadan Bestemmelse. Jeg kan naturligvis principielt heller ikke have noget imod, om man vendte tilbage til det gamle Forslag, men jeg tror, det vilde være uvraktist i Øjeblikket. Jeg tror, at man saa ikke vil naa til det Resultat, man egentlig ønsker, nemlig at faa en hurtig Afgørelse for den Del af Sagen, som det er af Bigtighed at faa hurtigt afgjort, nemlig Spørgsmaalet om Kastellet. Derimod ligger det andet Spørgsmaal ikke saadan for i Øjeblikket, at det efter min Mening har nogen synderlig Betydning, og netop derfor har jeg kunnet gaa ind paa Forslaget, som det foreligger nu, og som jeg derfor skal anbefale til Fremme her i Tinget under den Form.

H. Sørensen: Det ærede Medlem fra Fredericia (Dusjen), som selvfølgelig talte Fredericias Sag, gjorde den Indvending mod, hvad jeg har sagt, at jeg havde intet Rødstab til det Forhold, ingen Forstaelse af det osv. Ja, den Slags Argumenter er det jo let at komme med, men hvad var det saa, det ærede Medlem indvændte mod, hvad

jeg har sagt? Det var dette, at jeg havde brugt Ordet, først sagde det ærede Medlem: 280 Td. Land — det nævnte jeg ikke — siden sagde han 200 Td. Land. Det er ganske rigtigt, det nævnedes jeg, men jeg sagde, at det var den Jord, Staten ejede derovre, og jeg søjede til, at ikke alt skulde sælges nu, noget skulde vente til siden. Det skal jeg for øvrigt ikke opholde mig længere ved. Jeg synes, at Drøftelsen af, hvem af os, det ærede Medlem fra Fredericia eller jeg, der bedst kan sætte sig ind i en Sag, skulde vi ikke foretage her. Men lad mig for øvrigt sige til det ærede Medlem, at han i sin Vds Interesse burde have sluttet sig til den Tanke, jeg udtalte, om at lade disse Jorderovre ved Fredericia, hele den Historie, disse Rettigheder, saavel Jorderne, Ejendomsretten som Servitutten, overgaa fra Krigsministeriet til Finansministeriet, for saa vilde det jo være lettere, naar ethvert som helst militært Anstrøg blev taget fra disse Jorder, at faa den Servitut hævet, som hviler paa Jorden uden for Fæstningen og forhindrer Bebyggelsen. Det var særlig i den Retning, at jeg ønskede, at det skulde gaa over til Finansministeriet, og jeg ønskede det ogsaa, fordi saa vare vi færdige med Fredericia Fæstning. Dette, at man lader Ejendommene overgaa fra Krigsministeriet til Finansministeriet, vilde jo betyde, at nu var Fredericia Fæstning færdig, nu var det kun nogle almindelige civile Statsjorder, der laa derovre, og som saa skulde behandles som saadanne. Det ærede Medlem har imidlertid ikke forstaaet min Mening paa dette Punkt, men nu haaber jeg, at han har forstaaet den. — Til den meget ærede Krigsminister maa jeg maaste indskyde den Bemærkning, at han næppe har lagt Mærke til, hvordan Lovforslaget er blevet forandret i Landstinget. Han mente, at der vilde blive temmelig høj Pris paa de Jorder, at der ikke var Tale om at give Fredericia Kommune noget, man kunde jo endog saa sætte det til Auktion, og naar man udbød det til Salg, vilde der komme en hel Masse Tilbud. Nej saamænd vilde der ikke, der vilde kun komme et eneste Tilbud, der kan ikke komme andre, for der staar i Lovforslaget, at det kan sælges til Fredericia Kommune, og ikke til nogen som helst anden. Nej, Konkurrence er udelukket, og naar man aldeles udelukker Konkurrence med Hensyn til disse Jorder, maa det jo være for at gavne Fredericia, der kan ikke være Tale om andet. Noget andet vilde det være, om det blev stillet til frit Salg, saaledes at enhver, der gjorde Bud paa Jorderne, kunde faa dem, men det kunne de ikke, det er kun Fre-